

REDZĒJUMS

Paldies.
Tas bija skaistiAlberts
Dinters

1. septembris. Jaunā mācību gada pirmā diena. Skaisti sapucēti skolēni ar ziediem rokās atnākuši uz skolu. Cits pirmo reizi, cits jau kārtējo gadu. Likās, ka šis būs tāds pats septembra sākums, kā ierasts, bet ne, jo Kuldīga pārsteidza.

„Patriotiskās amerikāņu filmās publiski tiek sumināti varoņi, kuri paveikuši ja ne varoņdarbu, tad kaut ko labu gan. Viņiem paldies saka ik bērni, ik pieaugušie.”

Kuldīgas Mākslas un humanitāro zinību vidusskola. Skolēni, vecāki, pedagogi sanākuši uz svinīgo pasākumu. Starp klātesošajiem redzami arī vairāki ugunsdzēsēji glābēji formas tērpos. Sākumā šķita: viņi pieaicināti tādēļ, lai profesionāļi jaunajai paaudzei atgādinātu par drošību, sākot vai atsākot skolas gaitas. Skan svinīgās uzrunas, līdz beidzot visi klātesošie saprot, kamdēļ ieradušies vīri formā.

Viņiem skolas vadība pateica paldies. Par to, ka Jāņu naktī nosargāja namu no uguns, jo blakus mācību

iestādei tika ļaunprātīgi aizdedzināts šķūnis un liesmas varēja pārmesties uz skolu. Viņiem pateica paldies visu sanākušo priekšā. To redzēja skolēni gan no 1., gan 12. klases. Viņi redzēja, kā dienestā strādājošie jāgodina par viņu smago darbu.

Manā skatījumā tas bija tik cēls un svarīgs skolas vadības žests, ka par to jārunā. Lai bērni un jaunieši redz, kā jāizturas pret tiem, kuriem teju ik dienu nākas riskēt ar savu veselību un dzīvību, palīdzot citiem. Pārskatot galvā atmiņas plauktus, nekādi nevarēju atminēties, ka kaut reizi Latvijā būtu dzirdēts par līdzīgu precedentu. Iespējams, ir bijis, bet tad tas noticis klusi, nemanāmi. Taču par to jārunā. Jārunā skaļi, lai šāda attieksme ir kā piemērs citiem. Vienalga, vai runa ir par ugunsdzēsējiem glābējiem vai policistiem, vai mediķiem, kuri paveikuši labus darbus un bieži tiek nepelnīti aizmirsti.

Jā, laba darba darītājiem mēdz pateikties, bet parasti tie ir dienestu iekšējie pasākumi. Iespējams, ka pie vainas ir parastā un tik latviskā kautrība, pieticība, sak', ko tad es... Savukārt es vēlos Kuldīgas Mākslas un humanitāro zinību vidusskolas vadībai pateikties par paldies un par to, ka šādi skolēniem iemāca cienīt citus.

TRĪS PAR VIENU

Latvijā ir gana daudz uzņēmumu, biedrību, lielu un mazu īpašnieku, kuru mežu var skart ugunsnelaime. Kā vērtējat ugunsdrošības uzraudzību? Kādi ir riski? Vai arī mazajiem īpašniekiem būtu jābūt jāpūjas, kā ugunsnelaimi novērst?

DARBU RINDAS PAKAĻGALĀ

1. Grigorijs Rozentāls, kooperatīvās sabiedrības *Mežsaimnieks* valdes loceklis:

– Ir sausie priežu meži, kuros degšanas risks ir augsts, un tajos *Latvijas Valsts meži* ierīko drošības joslas. Es būtu pārsteigts, ja arī kāds privātais to darītu. Iespējams, kaut kur ir, bet, ja ir, tad nelielā apjomā. Citu preventīvo pasākumu nav.

Mums iznāk maza saskare ar ļoti sausiem mežiem. Ļoti reti ir

tādi meža īpašnieki, kuri vēlas savā īpašumā ieguldīt vairāk, nekā nepieciešams. Tas nozīmē, ka diezgan daudzi pat neatjauno nozāģētos izcirtumus, kaut tas ir absolūti nesavienojami ar produktīvu apsaimniekošanu. Diemžēl, bet statistika parāda, ka atjaunoti tiek tikai 20% no privātajiem izcirtumiem. Protams, ir tādi cilvēki, kuri savā īpašumā ierīko meliorāciju, raksta projektus Eiropas finansējumam. Ļoti, ļoti reti

kurš kaut ko dara ceļu jomā, jo ir cerība, ka ziemā zeme sasals vai arī vasarā būs sauss un mežā tāpat varēs iebraukt, un ceļos neinvestē. Līdz ar to jebkāda ugunsdrošība ir darāmo darbu rindas pakāļgalā. Jautājums arī, cik tas ir aktuāli, jo nedzīvojam ne Katalonijā, ne Kalifornijā. Jā, arī pie mums meži ik pa brīdim deg, bet tas notiek tik reti, ka ieguldīt naudu ugunsdrošībā cilvēkiem nav motivācijas.

ĪPAŠNIEKS PALIEK AR LEJKANNĀM...

2. Jānis Veldre, uzņēmuma *Sodra Latvia* meža tehniķis:

– Man par ugunsgrēku dzēšanu ir diezgan skarbs viedoklis. 99% izceļas nevis kādu mistisku pudeļu, bet gan cilvēka rīcības dēļ. Arī mūsu īpašumos bijuši ugunsgrēki, un tie bijām mēs paši, kuri pēc atklāto liesmu apdzēsšanas degušo platību uzraudzījām. Iedomājieties, ja īpašums būtu tantei no Rīgas, kura to mantojusi Pāvilstā! Deg purvs, Valsts meža dienests atbrauc, apdzēs, bet kūdra turpina gruzdēt, un par to jau ir atbildīga

tante! Kā viņai dežurēt? Kā dzēst gruzdošo kūdru? Ja arī īpašnieci būtu nauda... Nav iespēju paņemt ugunsdzēsēju ekipāžu un nosēdināt pie sava īpašuma, lai vaktē.

Nav jau runas par to, ka valstij būtu jādzēs mans mežs. Runa ir par to, ka pēc atklāto liesmu nodzēšanas, kas ir Valsts meža dienesta atbildība, nav, kas vaktē tālāk. Un pēc brīža viss atkal uzliesmo. Kad mums dega īpašums Grobiņā, sazvāņtām brīvprātīgos ugunsdzēsējus, bet viņi pateica, ka nebrauks. Un īpašnieks ar savām lejkannām meža malā paliek

viens pats. Labi, mēs esam *Sodra Latvia* – iebraucam veikalā, nopērkam ūdenssūkni, pārējo nepieciešamo un braucam dzēst. Bet ko darīs parastais cilvēks? Vai gaidīs, kad Valsts meža dienests brauks dzēst, līdz viņiem izšaus korķi un beigās īpašniekam uzrakstīs protokolu, ka viņš gruzdošo zemesdzi, kūdru nespēj nodzēst? Nav jau iespēju!

Es uzskatu, ka katrā reģionā jābūt kādam uzņēmumam, kam ir tehnika un kas par attiecīgu samaksu šādu pakalpojumu sniegtu.

JA ESI SAIMNIEKS, ATBILDI PAR SEKĀM

3. Aigars Grīnbergs, Kurzes meža īpašnieku apvienības vadītājs:

– Privātajos mežos, kas ir mazi, ir tādas vietas, kurās ir diezgan mitrs. Sausie meži lielākoties ir valsts īpašums. Tamdēļ ar meža ugunsgrēkiem nākas sastapties reti, un risks, ka tie izcelsies mazo

īpašnieku mežā, nav liels. Jebkuram jāuzņemas atbildība par savu īpašumu: vai tas ir dzīvoklis, auto vai mežs. Var algot speciālistus, kuri mežus uzmana, var īpašumus apdrošināt.

Uguns novērošana valstī notiek, lielos vilcienos tas tiek kontrolēts. Bet par to, kas kādā īpašu-

mā notiek pēc uguns nodzēšanas, atbildība ir pašam saimniekam. Ir jau tā, ka daudzi negrib ne par ko maksāt. Gan jau tam pašam Valsts meža dienestam ir iespēja par kādu samaksu padežurēt ilgāk.

Alberts Dinters

IEPRIECA

Nojume droša – veļu var žāvēt

Zinaīda Kolerte no nama Skrundā, Pils ielā 4, ir gandarīta, ka pašvaldības projektu konkursā *Mēs Skrundas novadam* izdevies veļas žāvēšanas nojumes remonts iedzīvotāju drošībai. „Vecā nojume bija celta 1987. gadā un laika gaitā stipri saskārušies uz sāniem. Darbs tika sākts 18. jūlijā, jumta klājums uzlikts 15. augustā. Nojume 13 m garumā mazliet saīsināta. Kopā strādāts četras sestdienas. Tagad veļu var žāvēt visā nojumes platumā – lietūs netraucēs. Paldies visiem darītājiem, atbalstītājiem un pašvaldībai! Prieks par atsaucību.”

Kuldīga, 1905. gada ielā 19, LV-3301

Galvenā redaktore Daiga Bitiniece – 63350567,
redakcija@kurzemnieks.lv.Žurnālisti: Inguna Spuleniece – 63350565,
inguna.spuleniece@kurzemnieks.lv;

Daina Tāfelberga – 63350563, daina.tafelberga@gmail.com;

Jolanta Hercenberga – 63350568, jolantah99@gmail.com;

Alberts Dinters – 63350568, alberts.dinters@kurzemnieks.lv;

Elisa Rudzīte – 63350568, elisa.zemite@gmail.com;

Inta Jansone – 63324881, inta.jansone@kurzemnieks.lv.

Literārā redaktore Dina Poriņa – 63350568,
dina.porina@kurzemnieks.lv.

Maketētājas: Laila Liepiņa – 63350568, laila.liepina@kurzemnieks.lv,

Inese Slūka – 63350563, reklama@kurzemnieks.lv.

Reklāmas nodaļa – 63324881, sludinajumi@kurzemnieks.lv.

Izdevējs – SIA Jaunais kurzemnieks. Reģ. nr. 1400. Iznāk otrdienās un

piektdienās. Pārpublicējot atsauce uz Kurzemnieku obligāta. Iespiests SIA

Poligrāfijas grupa „Mūkusala” Rīgā, Mūkusalas ielā 15a.

Metiens – 2878.

FOTOKOMENTĀRS

Jūrkalnes pagasta centrā karstajās vasaras dienās ne tikai cilvēku bija daudz, bet arī putnu apdzīvotības blīvums kā Ķīnā.

Jolantas Hercenbergas teksts un foto

MANUPRĀT

Vispirms saprast

Aptuveni pusotrs tūkstotis skatījumu, vairāk nekā 550 atzinību un gandrīz pussimts komentāru vienas dienas laikā, kopš feisbukā ievietota mācītāja Andreja Mediņa un ārsta Pētera Apiņa saruna par atkarībām, veselību un dzīvi. Pieļauju, ka tādu interesi daļai izraisīja nule pie lielā zvana kārtā Bruknas Kalna svētību kopienas vadītāja A.Mediņa vārds, īpaši diskutējot ar visu pīpotāju un šņabdegunu pārmācības nama prorektoru, kā Dr. Apini nosaucis publicists Egils Līcītis. Zinot, ka internetā daži ko saraksta, pat nedomājot, daļu komentāru var nelasīt. Priecē tas, ka otra, pareizāk sakot, pirmā, daļa tomēr sarunā iedziļinājusies un atzinusi, ka tēma par 21. gadsimta problēmu īpaši jauniešu vidū vispirms ir jāizprot. Nevis jāšāķ no beigu gala. Aizdomāties lika A.Mediņa teiktais, ka alkohols, narkotikas, nikotīns un neapzināta dzīve internetā nav problēma, bet līdzeklis, kā problēmu neredzēt un no tās attālināties.

Daina Tāfelberga